

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صحیفه‌ی سجادیه

به انضمام زندگی نامه‌ی امام سجاد علیه السلام

ویراست دوم

ترجمه و تدوین

عباس یزدی

انتشارات فرهنگ دانشجو

سرشناسه: علی بن حسین علیه السلام، امام چهارم، ۹۳-۳۸ قمری
عنوان و پدید آور: صحیفه سجّادیه، ترجمه و تدوین عباس یزدی
عنوان قراردادی: صحیفه‌ی سجّادیه، فارسی-عربی
مشخصات نشر: تهران: فرهنگ دانشجو، ۱۳۹۳، ۲۰۰ ص.
شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۸۴۷۹-۶۴-۵

موضوع: دعاها

شناسه افزوده: عباس یزدی، ۱۳۳۰، مترجم

رده بندی دیویی: ۲۹۷/۷۷۲

شماره کتابشناسی ملی: ۳۵۶۲۸۷۶

انتشارات فرهنگ دانشجو

عنوان کتاب : صحیفه‌ی سجّادیه
ترجمه و تدوین : عباس یزدی
ویراستار : محمد یزدی
طرح جلد : فرشاد
چاپ : دیجیتال نسیم
ناشر : فرهنگ دانشجو
نوبت چاپ : اول - ۱۳۹۴
شمارگان : ۱۰۰۰ نسخه
قیمت : ۱۵۰۰۰ تومان

حق چاپ برای ناشر محفوظ است

مرکز پخش: انتشارات فرهنگ دانشجو: خیابان انقلاب، خیابان بهار، برج بهار

طبقه‌ی پنجم، واحد ۵۹۹

تلفن: ۰۹۱۲۳۱۳۷۵۹۵ - ۵ - ۷۷۶۱۶۹۵۴ - ۷۷۶۱۶۳۵۱

فکس: ۷۷۶۱۶۴۸۲

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۸۴۷۹-۶۴-۵

ISBN 978-964-8479-64-5

فهرست مطالب

عنوان	شماره صفحه
پیشگفتار.....	۷
زندگی نامه‌ی امام زین العابدین علی بن حسین علیه السلام	۱۵
فرو خوردن خشم و غضب:.....	۱۵
رسیدگی به امور فقرا و مستمندان:.....	۱۶
نظر امام سجّاد در مورد حق الله و حق نفس:.....	۱۷
کلمات قصار امام:.....	۱۷
حکایت.....	۲۱
دعای اوّل.....	۱۹
دعای امام سجّاد علیه السلام در آغاز ستایش خداوند تبارک و تعالی.....	۱۹
دعای دوم.....	۲۳
دعای امام سجّاد علیه السلام در ستایش خداوند و درود بر رسول گرامی خدا صلی الله علیه و آله	۲۳
دعای سوّم.....	۲۵
دعای امام سجّاد علیه السلام بر حاملان عرش و همه‌ی فرشتگان مقرب درگاه.....	۲۵
دعای چهارم.....	۲۹
درود امام چهارم علیه السلام بر پیروان پیامبران و ایمان آورندگان به آنان.....	۲۹
دعای پنجم.....	۳۱
دعای امام زین العابدین علیه السلام درباره‌ی خود و دوستانش.....	۳۱
دعای ششم.....	۳۳
دعای امام چهارم علیه السلام به هنگام صبح و شام.....	۳۳
دعای هفتم.....	۳۷
دعای امام سجّاد علیه السلام به هنگامی که حادثه‌ی مهمی برایش رخ می‌داد.....	۳۷
یا این که بلایی نازل می‌شد، و همچنین وقتی که غمگین و اندوهگین می‌شد.....	۳۷
دعای هشتم.....	۳۹
دعای امام زین العابدین علیه السلام در پناه بردن به خداوند.....	۳۹
از امور ناپسند اخلاقی و کردارهای زشت و نکوهیده.....	۳۹
دعای نهم.....	۴۱
دعای امام سجّاد علیه السلام در اشتیاق به طلب آمرزش از خدای بخشنده و کریم.....	۴۱
دعای دهم.....	۴۳
دعای امام سجّاد علیه السلام در پناه بردن به خدای متعال.....	۴۳
دعای یازدهم.....	۴۵
دعای امام زین العابدین علیه السلام در طلب خیر و عافیت.....	۴۵
دعای دوازدهم.....	۴۷
دعای امام چهارم علیه السلام در اعتراف به گناه و طلب توبه از خدای تعالی.....	۴۷
دعای سیزدهم.....	۵۱

- ۵۱ دعای امام سجّاد علیه السلام در طلب حاجات از خداوند تعالی
- ۵۵ دعای چهاردهم
- ۵۵ دعای امام زین العابدین علیه السلام در مواقعی که مورد ستم واقع می‌شد،
- ۵۵ یا آنچه را که دوست نمی‌داشت، در حق او اعمال می‌شد.
- ۵۷ دعای پانزدهم
- ۵۷ دعای امام سجّاد علیه السلام در هنگام بیماری یا وقتی که اندوهگین بود.
- ۵۷ یا گرفتاری به او روی می‌آورد.
- ۵۹ دعای شانزدهم
- ۵۹ دعای آن حضرت علیه السلام برای آمرزش گناهان و گریه و زاری.
- ۵۹ در هنگام طلب عفو و بخشش از کاستی‌ها.
- ۶۵ دعای هفدهم
- ۶۵ دعای امام زین العابدین علیه السلام هرگاه که نام شیطان را به یاد می‌آورد،
- ۶۵ از دشمنی و فریب او به خدا پناه می‌برد.
- ۶۸ دعای هجدهم
- دعای امام علیه السلام به هنگام رفع بلا، گذر از خطر یا زمانی که حاجتش
زود برآورده می‌شد.
- ۶۸ دعای نوزدهم
- ۶۹ دعای امام سجّاد علیه السلام در طلب باران به هنگام خشک‌سالی.
- ۶۹ دعای بیستم
- ۷۱ دعای امام سجّاد علیه السلام در طلب مقامات یا کرامت‌های اخلاقی
- ۷۱ و کردارهای پسندیده.
- ۷۷ دعای بیست و یکم
- ۷۷ دعای آن حضرت علیه السلام به هنگامی که پیشامدی او را اندوهناک می‌نمود.
- ۷۷ و یا یاد گناهی او را پریشان خاطر می‌کرد.
- ۸۱ دعای بیست و دوم
- ۸۱ دعای آن حضرت علیه السلام به هنگام سختی و دشواری کارها.
- ۸۵ دعای بیست و سوم
- ۸۵ دعای امام سجّاد علیه السلام وقتی که تندرستی
- ۸۵ و توفیق سیاسگزاری آن را از خدای تعالی طلب می‌نمود.
- ۸۷ دعای بیست و چهارم
- ۸۷ دعای امام علیه السلام برای پدر و مادرش
- ۹۱ دعای بیست و پنجم
- ۹۱ دعای امام سجّاد علیه السلام درباره‌ی فرزندان
- ۹۵ دعای بیست و ششم
- ۹۵ دعای امام چهارم علیه السلام در مورد همسایگان و بستگانش
- ۹۵ هرگاه که از آنان، یادی می‌کرد.
- ۹۷ دعای بیست و هفتم

- ۹۷..... دعای آن حضرت علیه السلام درباره‌ی مرزبانان
- ۱۰۱..... دعای بیست و هشتم
- ۱۰۱..... دعای آن حضرت علیه السلام هنگامی که بی تابانه به خدای تعالی پناه می‌برد
- ۱۰۳..... دعای بیست و نهم
- ۱۰۳..... دعای امام سجّاد علیه السلام در هنگام فقر و تنگ‌دستی
- ۱۰۵..... دعای سی‌ام
- ۱۰۵..... دعای آن حضرت علیه السلام در یاری خواستن از خداوند
- ۱۰۵..... برای پرداخت بدهی (ادای دین)
- ۱۰۷..... دعای سی و یکم
- ۱۰۷..... دعای امام زین العابدین علیه السلام در ذکر توبه و طلب توفیق آن
- ۱۱۳..... دعای سی و دوم
- ۱۱۳..... دعای آن حضرت علیه السلام درباره‌ی خودش،
- ۱۱۳..... در مقام اعتراف به گناه، پس از فراغت از نماز شب
- ۱۱۹..... دعای سی و سوم: دعای امام سجّاد علیه السلام به هنگام طلب خیر در استخاره
- ۱۲۱..... دعای سی و چهارم
- ۱۲۱..... دعای آن حضرت علیه السلام هرگاه که خود گرفتار می‌شد
- ۱۲۱..... یا گناهکار رسوا شده‌ای را می‌دید
- ۱۲۳..... دعای سی و پنجم
- ۱۲۳..... دعای آن حضرت علیه السلام در رضا و خشنودی از تقدیر
- ۱۲۳..... در مواجهه با دنیاپرستان و ثروتمندان
- ۱۲۵..... دعای سی و ششم
- ۱۲۵..... دعای آن حضرت علیه السلام هنگامی که به ابر و رعد و برق می‌نگریست
- ۱۲۵..... و صدای غرش رعد را می‌شنید
- ۱۲۷..... دعای سی و هفتم
- ۱۲۷..... دعای امام سجّاد علیه السلام در اعتراف به کوتاهی از ادای شکر
- ۱۳۱..... دعای سی و هشتم
- دعای آن حضرت علیه السلام در پوزش خواهی از دادخواهی‌های بندگان بر اثر ستمی
- ۱۳۱..... که به آنان رفته، و از کوتاهی در ادای در حقوق ایشان،
- ۱۳۱..... و آزادی خویش از آتش دوزخ
- ۱۳۳..... دعای سی و نهم
- ۱۳۳..... دعای امام زین العابدین علیه السلام در طلب بخشش و رحمت
- ۱۳۵..... دعای چهارم
- ۱۳۵..... دعای امام سجّاد علیه السلام هنگامی که خبر مرگ کسی به او می‌رسید
- ۱۳۵..... یا خودش، از مرگ یاد می‌کرد
- ۱۳۷..... دعای چهل و یکم
- ۱۳۷..... دعای امام چهارم علیه السلام در طلب خطاپوشی (پرده‌پوشی)
- ۱۳۷..... و نگه داشتن وی از گناه

۱۳۹	دعای چهل و دوم
۱۳۹	دعای امام سجّاد علیه السلام پس از تلاوت یا ختم قرآن
۱۴۵	دعای چهل و سوم
۱۴۵	دعای آن حضرت علیه السلام هنگامی که به «ماه نو» می‌نگریست.
۱۴۷	دعای چهل و چهارم
۱۴۷	دعای امام زین‌العابدین علیه السلام به مناسبت فرا رسیدن ماه مبارک رمضان
۱۵۱	دعای چهل و پنجم
۱۵۱	دعای امام سجّاد علیه السلام در وداع ماه مبارک رمضان
۱۵۹	دعای چهل و ششم
۱۵۹	دعای امام چهارم علیه السلام در روز عید فطر هنگامی که از نماز عید فطر
۱۵۹	و نماز جمعه باز می‌گشت، رو به قبله می‌ایستاد و این دعا را می‌خواند.
۱۶۳	دعای چهل و هفتم
۱۶۳	دعای امام سجّاد علیه السلام دعا در روز عرفه
۱۷۷	دعای چهل و هشتم
۱۷۷	دعای آن حضرت علیه السلام در روز عید قربان و روز جمعه.
۱۸۳	دعای چهل و نهم
۱۸۳	دعای امام سجّاد علیه السلام در دفع حيله و نیرنگ دشمنان
۱۸۳	و بازگرداندن قهر آنان
۱۸۷	دعای پنجاهم
۱۸۷	دعای آن حضرت علیه السلام در ترس از خداوند
۱۸۹	دعای پنجاه و یکم
۱۸۹	دعای امام زین‌العابدین علیه السلام در گریه و زاری به درگاه خداوند.
۱۹۱	دعای پنجاه و دوم
۱۹۱	دعای آن حضرت علیه السلام در اصرار و پافشاری بر طلب از خدای تعالی.
۱۹۳	دعای پنجاه و سوم
۱۹۳	دعای امام زین‌العابدین علیه السلام در اظهار دلّت و خواری به درگاه خداوند
۱۹۵	دعای پنجاه و چهارم
۱۹۵	دعای امام سجّاد علیه السلام در رفع غم و اندوه
۱۹۷	انتشارات فرهنگ دانشجو منتشر کرده است:

پیشگفتار

ای خدای پاک بی‌انبار^۱ و یار
یاد ده ما را سخنهای رقیق^۲
هم دعا از تو، اجابت هم ز تو
گر خطا گفتیم، اصلاحش تو کن
کیمیا داری که تبدیلیش کنی
این چنین میناگریها کار توست
آب را و خاک را بر هم زدی
ای خدا ای فضل تو حاجت روا
این قدر ارشاد تو بخشیده‌ای
قطره‌ی دانش که بخشیدی ز پیش^۳
قطره‌ی علم است اندر جان من
صد هزاران دام و دانه است ای خدا

گر هزاران دام باشد هر قدم

چون تو با مایی، نباشد هیچ غم

مثنوی معنوی مولانا

* * *

۲ - لطیف

۱ - انبار: شریک، همتا

۴ - قطره‌ی دانشی که از نزد خودت به ما بخشیدی.

۳ - اکسیر: کیمیا، هر چیز کمیاب

۵ - هوی و هوس

۶ - آن دانش اندکی که بمن عطا کردی، از هوی و هوس و اسارت تن رهایی بخش.

سپاس خدای را که به خواست و قدرت لایزال خود انسان را از نیستی به هستی آورد و بر موجودات دیگر برتری بخشید و به او عقل عطا فرمود تا خوب را از بد تشخیص دهد و آنچه را که انسان نمی‌دانست به او آموخت^۱ و سپس او را در راهی که خود می‌خواست قرارداد تا هدایت یافته و راه ضلالت و گمراهی را نیمایند و تنها او را عبادت و پرستش کنند. در واقع پرستش و عبادت، به مفهوم دیگر دعا و نیایش بالاترین جلوه‌ی ستایش و پرستش می‌باشد. روایت شده که شخصی از امام محمد باقر علیه السلام پرسید کدام عبادت با ارزشتر است؟

فرمودند: هیچ عبادتی به درگاه خدا با ارزش‌تر از این نیست که مردم دست به دعا و مسألت به پیشگاهش دراز کنند و فضل و بخشش و نعمتهای او را خواستار شوند و هیچ کس به درگاه خداوند منفورتر از مردمان متکبر نیست که از عبادت و نیایش او سر باز زنند و فضل و نعمت او را طلب نکنند. از امام صادق علیه السلام نیز روایت شده که فرمودند: دعا کنید و نگویند که سرنوشت ما مقدر شده است؛ همانا در پیشگاه خدای عزّ و جلّ مقام و منزلتی وجود دارد که جز به دعا و نیایش بدست نمی‌آید. چرا که دعا و نیایش راز و نیازی است بین مخلوق و خالق که غیر عاشق بدان دست نیابد. باز هم از ایشان نقل شده است که: بر شما باد که دعا و نیایش کنید؛ آن مقدار که شما با دعا و نیایش به خدا نزدیک می‌شوید، با هیچ عبادتی، به آن مقام و مرتبه نایل نمی‌شوید. در روایت دیگری حضرت می‌فرمایند: هرگاه دلت شکست بطوری که اندامت لرزان و دیدگانت پر از اشک شد، هرچه زودتر حاجت خود را از خدا درخواست کن که اجابت در راه است. منظور آن است که اگر دعا از ته دل بر نخیزد و انسان به امواج ربوبیت متصل نشود، تأثیری نخواهد داشت. در واقع دعا باید خاضعانه و خالصانه و با ناله و زاری و تضرّع به درگاه الهی همراه باشد. بنابراین نخستین گام در اظهار بیدگی و عشق الهی، خودداری از شکوه است، زیرا شکایت تشانه‌ی عدم رضایت است و مؤمنان که عاشق ذات حقند و اراده‌ی معشوق را به جان خریده‌اند، به آنچه‌ای معشوق می‌رسد، دا خوشند و هرگز لب به شکوه نمی‌کشایند. چنان که مولانا در مثنوی معنوی می‌فرماید:

ناخوشی او خوش بود بر جان من جان فدای یارِ دل رنجان من

اگر نخستین بیت کتاب مثنوی مولانا بدین سان با شکایت آغاز می‌شود:

بشنو از نی چون حکایت می‌کند وز جدایی‌ها شکایت می‌کند

این شکایت بدان سبب نیست که زیانی بر او وارد شده، دعایی مُستجاب نشده و یا آرزویی بر آورده نشده است. بلکه در واقع ناله‌های سوزناک دلِ دردمندی است که از مبدأ اصلی و دیار معشوق دور مانده و سرگردان و بی‌همزمان شده است. لیکن، معشوق ناله‌های عاشق را که با اخلاص و از سر سوز به درگاه او اظهار نیاز و بی‌قراری می‌کند، دوست می‌دارد. به همین خاطر است که گفته‌اند: خداوند تبارک و تعالی دعاها و ناله‌های بندگان خاص خویش را دیرتر اجابت می‌کند تا پیوسته نوای این دعوت دل‌انگیز را بشنود. شاید خداوند باین سبب دوستدار این ناله‌ها و زاری‌هاست که ناله و زاری نشانه‌ی استغفار، توبه و پشیمانی و در نهایت پشیمانی نیز مقدمه‌ی کمال انسان است. از سوی دیگر، به هنگام دردمندی است که بنده خدا را خالصانه یاد می‌کند و از او یاری می‌خواهد:

داد مُرِ فرعون را صد مُلک و مال تا بکرد او دعوی عَزَّ و جلال
در همه عمرش ندید او دردِ سر تا نالد سوی حق، آن بدگهر

درد آمد بهتر از مُلک جهان تا بخوانی مر خدا را در نهان
خواندن با درد از دل بُردگی است خواندن بی‌درد از دل مُردگی است

مثنوی معنوی مولانا

برای نمونه او حدی مراغه‌ای در راز و نیاز با خالق خود چنین سروده است:

گر گناهی کردم و دارم، خداوندا، ببخش!

چون گنه را عذر می‌آرم، خداوندا، ببخش!

پای خجلت را روایی نیست بر درگاه تو

دست حاجت پیش می‌دارم، خداوندا، ببخش!

گر گناهم سخت بسیار است، رحمت نیز هست

بر گناه سخت بسیارم، خداوندا، ببخش!

چون پذیرفتار بد رفتار نادانان تویی

بر من نادان و رفتارم، خداوندا، ببخش!

مایه‌داران نقد روز رفته باز آرند و من

بی‌زیر این شهر و بازارم، خداوندا، ببخش!

پیش تو از روز الست آوردم اقرار «بلی»

هم بر آن پیشینه اقرارم، خداوندا، ببخش!

بخششت عام است و می‌بخشی سزای هر کسی

گر به بخشایش سزاوارم، خداوندا، ببخش!

ناامیدی بُردم از یاران، که می‌اندوختم

روز نومیدی تویی یارم، خداوندا، ببخش!

آبرویم نیست اندر جمع خاصان را، ولی

آب چشمم هست و می‌بارم، خداوندا، ببخش!

عالمی بر عیب و تقصیرم تو، یارب! دست گیر

واقفی بر غیب و اسرارم، خداوندا، ببخش!

گفته‌ای بر زاری افتادگان بخشش کنم

اینک آن افتاده‌ی زارم، خداوندا، ببخش!

با خروش سینه‌ی زیرم، الهی، در پذیر

یا بر آب چشم بیدارم، خداوندا، ببخش!

گر به دلداری دل مجروح من میلی نمود

بر دل مجروح و دلدارم، خداوندا، ببخش!

وَر چشیدم شربتِ بی خود ز روی آرزو

ز آرزوی خود به آزارم، خداوند، ببخش!

اوحدی وار از گناه خود فغانی می‌کنم

بر فغان اوحدی وارم، خداوند، ببخش!

و حکیم سنایی غزنوی با خدای خود چنین راز و نیاز می‌کند:

مَلِکَا! ذِکْر تو گویم، که تو پاکی و خدایی

نروم جز به همان ره که توأم راهمنایی

همه درگاه تو جویم، همه از فضلِ تو پویم

همه توحیدِ تو گویم که به توحید بسزایی...

* * *

دعا محک ایمان و رابطه‌ی انسان با خداوند مَنان و سلاح مؤمن است. هر که او را حاضر و ناظر بداند، از مناجات با او روی نمی‌گرداند و هر که او را قادر و توانا و قاضی الحاجات پندارد، برای حاجات و نیازهای خویش وسیله‌ای جز خدای خود بر نمی‌گزیند. آن کس که او را بشناسد و به او توکل کند، از دیگران نمی‌هراسد. مهر و لطف و یاد او دل مؤمنان را آرامش می‌بخشد. «أَلَا بِهِ ذِکْرُ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ». البته رابطه‌ای بین همه‌ی مردم و خداوند وجود دارد که هر کس به قدر همت خویش و میزان اعتقاد و شدت توجه، حاجتِ خود را پیش خدا می‌برد و خداوند حاجت او را بر آورده می‌کند. چنان که حافظ می‌فرماید:

فیض روح القدس از باز مدد فرماید دیگران هم بکنند آنچه مسیحا می‌کرد

* * *

بنابراین شخص بدگمان و سُست اعتقاد که توجه به رابطه‌ی با حق ندارد، از خدا حاجتی را در خواست نمی‌کند تا دعایش مُستجاب گردد.

عثمان بن عیسی روایت می‌کند که: از امام جعفر صادق علیه السلام پرسیدم که دو آیه در قرآن

وجود دارد که هر چه تحقیق کردم، حقیقت آن را دریافتم. حضرت فرمود: «آن دو آیه کدامند؟ گفت: «أَدْعُونِي أَجْزِبْ لَكُمْ» آن را خواندم ولی اجابت ندیدم. حضرت فرمود: «آیا فکر می‌کنی که خداوند خُلف وعده می‌کند؟» گفتم: نه. فرمود: پس چرا اجابت نکند؟ گفتم: نمی‌دانم. حضرت فرمود: «من به تو خبر می‌دهم که هر کس فرمان خدا را اطاعت کند و او را از راهش بخواند، خداوند دعای او را اجابت می‌کند.» گفتم: راه دعا کدام است؟ فرمود: دعا را باید با حمد و ستایش خداوند آغاز کنی و نعمتهای او را به یادآوری و شکر او بگذاری، آنگاه درود و رحمت بر پیامبر ﷺ و خاندانش بفرستی و گناهان خویش بر شماری و به آنها اقرار و اعتراف کنی و سپس آمرزش بخواهی. این روش دعا کردن است. البته از امام سجاده علیه السلام نقل شده است که برخی گناهان نیز مانع استجاب دعا می‌شود از جمله: نیت زشت، ناپاکی سرشت (بدطینت بودن)، نفاق با برادران، باور نداشتن به استجاب دعا و تأخیر انداختن نمازهای واجب. البته در همین روایت گناهان دیگری را نیز تفسیر نموده است که برخی از آنها را در دعای کُمیل نیز می‌خوانیم:

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَهْكَ بِلِصْنِي»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که پرده‌ی عصمت را می‌درد.

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تُنْزِلُ النَّقَمَ»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که موجب نزول بدبختی می‌شود.

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تُغَيِّرُ الْبَلَاءَ»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که نعمتها را تغییر می‌دهد.

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَخْبِسُ الدُّعَاءَ»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که مانع اجابت دعا می‌شود

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تُنْزِلُ الْبَلَاءَ»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که سبب نزول بلا می‌شود

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَقْطَعُ الرِّجَاءَ»: پروردگارا بیامرز مرا از گناهانی که سبب قطع امید می‌شود (موجب ناامیدی می‌شود).

● «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي كُلَّ ذَنْبٍ إِذْنَبْتُهُ»: پروردگارا بیامرز مرا از هر گناهی که مرتکب شده‌ام

سپاس خدایی را که راز و نیاز کردن با خود را در کتابش به ما آموخت و با بخشش نعمتهای گوناگون، خود را به ما شناساند و شکر و سپاسگزاری خویش را به ما الهام فرمود و درهای معرفت را بر ما گشود که پرودگار قادر و مهربان خود را شناختیم و ما را به دین اسلام و توحید ناب و خالص رهبری کرد و از انکار و شک و تردید دور نگه داشت. خدای مهربانی که فرمود مرا بخوانید تا دعاهای شما را اجابت کنم^۱ و حاجات و نیازهای خود را به پیش او ببریم (و نه پیش دیگران) و برای بندگان خود دری بسوی رحمت و آمرزش گشود و آن را «توبه» نام نهاد تا از رحمت بی‌کران او نومید نشویم و تمام گناهان ما را یکجا ببخشد^۲ و به بهشت و باغهایی رهنمون سازد که زیر درختانش نهرها جاری است.

اکنون خدای بزرگ را شاکرم که این توفیق را به من داد تا این گنجینه‌ی گرانبها را به زبانی ساده و بصورتی که برای همگان روان و قابل فهم باشد، در اختیار علاقه‌مندان قرار دهم، باشد که خوانندگان عزیز مرا نیز از دعای خالصانه‌ی خود بی‌نصیب نگذارند.

کسی کو در دعا آرد مرا یاد همه وقتی نگهدارش خدا باد

غرض زین حمله آن کز ما کند یاد

عزیزی گویدم رحمت بر او باد

فروردین ۱۳۹۳ - عباس یزدی

۲ - لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا

۱ - أَدْعُونِي وَاسْتَجِبْ لَكُمْ «قرآن کریم»